

12. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

Nygårdskirken 18. august 2024, kl.14

Tekst: Matthæusevangeliet 12,31-42

Salmer: 2; 401; 385; 388; 457, v.3-4; 399

Gud, tak fordi intet kan skille os fra Dig. Amen.

Tomme ord: Gyldne løfter men ingen handling - eller en handling, der peger i modsat retning af de sagte ord. *Jeg elsker dig jo!* siger voldsmanden – både før og efter, at han slår sin partner. *Ja til bæredygtighed!* siger vi – og forbruger videre. Ondskaben i verden er summen af alle de valg, vi hver især tager, der prioriterer os selv og skubber andre til side. Det er livsfjendsk, imod livets ånd: Gud fordømmer det, for Gud er Livets Gud. Hvor stærk Guds livskraft er, viste Han, da Jesus stod levende op af graven påskemorgen: Dér satte Gud en stopper for dødens magt og åbnede vejen til det evige liv. Gud vil redde os – og Han *taler* ikke kun om det men *handler* på sine ord: Jesus *talte* ikke kun om kærlighed, tilgivelse og håb – han gjorde ordene til *virkelighed*. For Guds ord skaber det, det nævner: Sådan skabte Gud verden, siger Bibelen – ved at tale sit livgivende ord ind i mørket og

12. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

tomheden. Og Jesus var Guds ord i menneskeskikkelse: Jesus talte kærligt – og handlede kærligt overfor alle! Og ved at være god, afslørede han det onde - og *fordømte* det! Ved at være god – men blive forkastet og dræbt af en ond verden, *fordømte* den onde verden sig selv. Det kan vi også erfare – at vi tager Jesu ord i munden, og så bliver vores egne onde valg fordømt: Når vi siger '*forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere*' – kommer der så et lille stik i samvittigheden? Jesu ord afslører altid éns egne tomme løfter ... Der er ingen tvivl om at Gud fordømmer det onde, vi siger og gør! For kristendommens gode ord skal *leves* – vi skal *handle* næstekærligt, ikke tænke selvcentreret! Gud fordømmer alt det onde, for at få os til at holde op med at skade os selv og hinanden. For Gud vil livet – vores liv. Han fordømmer onde ord og handlinger – men *os* tilgiver Han! Fordi Han elsker os og ikke vil miste os: Det onde skiller os fra Ham – og det kan Gud ikke holde ud, derfor *glemmer* han det! Slår en *streg* over det: *Det skal ikke skille os ad, mit barn!* Vejen til Gud er altid åben – det har Jesus sørget for! Og hvis vi vil tage imod hans hjælp, så sættes vi fri af

12. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

fortiden, så vi også selv kan glemme vores svigt og ændre kurs: For vi *kan* godt handle næstekærligt - på *hans* tilgivende ord! Hvis vi vil. Det vil vi godt nogle gange – *men* så sætter vi *igen* os selv først, vores ja til det gode bliver igen et tomt ord: Vi siger nej til mord og ja til abort – og måske endog ja til statsautoriseret aflivning af syge. Fordi det gør vores eget liv nemmere. Fordi vi vil have ret. Nemt og ondt; tomme ord lader andre i stikken. Jesus mærkede det selv: Hans godhed blev mødt med hovedrysten; hans tilgivelse med foragt. Og synes man på den måde, at kærlighed er meningsløs og overbærenhed overflødig, fordi man vil klare sig selv – ja, så *bliver* man ikke tilgivet. Kærlighed kan hverken påtvinges eller kræves. Men den *er* der – og den er åben og *gratis* til alle, der vil stå ved at de har brug for den og ikke kan skabe den selv: Jesus har allerede fejlet vejen ren foran os og finindstillet kærlighedskompasset på ny. *Kom*, siger han – *jeg har gjort alting klar; vi prøver igen!*

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.